राजा तु नैषधो नाम वीरसेनसुतो नलः ।
भार्येयं तस्य कल्याणी पुण्यश्लोकस्य धीमतः ॥ २ ॥
स वै द्यूते जितो भ्रात्रा कृतराज्यो महीपतिः ।
दमयन्त्या गतः सार्धं न प्राज्ञायत कर्हिचित् ॥ ३ ॥
ते वयं दमयन्त्यर्थं चरामः पृथिवीमिमां ।
सेयमासादिता बाला तव पुत्रनिवेशने ॥ ४ ॥
अस्या ह्येष भ्रुवोर्मध्ये सकृतः पिप्लुरुत्तमः ।
श्यामायाः पद्मसंकाशो लक्षितो ऽलक्षितो मया ॥ ५ ॥
मलेन संवृतो ह्यस्याम्कृष्णो ऽब्भ्रेणेव चन्द्रमाः ।
चिह्नभूतो विभूत्यर्थमयं धात्रा विनिर्मितः ॥ ६ ॥
न चास्या नश्यते रूपं वपुर्मलसमाचितं ।
असंस्कृतमभिव्यक्तं भाति काञ्चनसंनिभं ॥ ७ ॥
अनेन वपुषा बाला पिप्लुनानेन सूचिता ।
लक्षितेयं मया देवी निभृतो ऽग्निरिवोष्मणा ॥ ८ ॥

बृहदश्व उवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य सुदेवस्य विशांपते ।
सुनन्दा शोधयामास पिप्लुप्रच्छादनं मलं ॥ ९ ॥
स मलेनापकृष्टेन पिप्लुस्तस्या व्यरोचत ।
दमयन्त्यास्तदा व्यभ्रे नभसीव निशाकरः ॥ १० ॥
पिप्लुं दृष्ट्वा सुनन्दा च राजमाता च भारत ।
हृदयैर्तां परिष्वज्य मुहूर्तमिव तस्थतुः ॥ ११ ॥
उत्सृज्य वाष्पं शनकै राजमातेदमब्रवीत् ।
भगिन्या दुहिता मे ऽसि पिप्लुनानेन सूचिता ॥ १२ ॥